

Fa

– A hegy ezer csodát rejtett, bíró úr – szólt a vádlott –, s jóllehet többszáz veszélyest is, a kerítésen belül ugyanannyit, mint kívül, hiszen a kerítés nem akadály a veszélyeknek. A felszín majdnem tökéletesen lankás volt, eltekintve egy nem túl széles és hosszú lankás falú ároktól, a csúcstól nem messze. Ebben a völgyecskeben állt a fa, melyre örökre emlékezni fogok. Imrével éppen fel akartunk mászni rá, hogy leszedjük róla a gyümölcsöt, eperfa volt, fehér eperfa. Ő sokkal alacsonyabb volt nálam, ezért először ő kapaszkodott fel, de nemsokára észrevette, hogy nem tud eléggé felmászni ahhoz, hogy rendesen megkapaszkodjon a vastagabb ágakban, leugrott. Az árok lankás falán ért földet, s a csuklója elég csúnyán hátratört. Ordítani kezdett, én odarohantam, de láttam nem tehetek semmit. Az ölembe vettem, hogy levigyem a házhoz, de tiltakozott. Azt mondta tegyem le, és döntsem ki a fát. Majdnem két óráig munkálkodtam, s a növény elkorhadt kérge a lábunk alatt hevert a földön, de nem sikerült annyira elvékonyítani a törzset, hogy el lehessen törni. Otthagytuk a fát, mert úgy gondoltuk nem képes tovább élni, megöltük és ezzel kész, bosszút álltunk. Napok múlva tévedtünk megint a birtoknak arra a részére, s láttuk, a fa törzse sértetlen, és ki is virágzott, fekete virágok ragyogtak az ágain. De ami ennél is sokkal furcsább volt az, hogy a fa, mintha valamilyen módon sokkal közelebb “mászott” volna az árok aljához. Imre elhatározta, hogy mindenképpen kivágja a fát, mert nagyon megijedt. Nekiestünk fejszékkel, de hirtelen a fakéreg páncélja mögül dühödő morgást hallottunk, s a fa gallyai ujjakká, ágai karokká változtak. Az egyik “kar” megragadta Imrét és kicsavarta a fejszét a kezéből, én ártatlan vagyok, bíró úr, nem én tettem! A fa volt, a kísértetfa!

– Vádlott üljön le! – szólt a bíró és a tárgyalóterem falai visszaharsogták a szavakat. A vádlott leült. A bíró az ügyészre nézett, aki sietve szólította Kovács Attila nyomozót az emelvényhez.

– Esküszik, hogy csak az igazat, csakis az igazat fogja mondani?

– Esküszöm.

– Nyomozó úr! – állt fel az ügyész – Tudomásom van róla, hogy a vádlottat már egyszer elítélték kiskorú megrontásáért, és a vád azzal is tisztában van, hogy a vádlott betegesen

ferde hajlamú. Mindennek a tudatában el tudja képzelni, hogy a vádlott július elsején reggel nyolckor brutálisan meggyilkolta a kiskorú Varga Imrét, mert az visszautasította szexuális közeledését?

– Igen.

– Van bizonyíték “kísértetfa” és a titokzatos történések valódiságáról?

– Nincs.

– Tehát nincs. A tett helyszínén talált bizonyítékok alapján, hogyan tudná összerakni az eseményeket?

– Az előbb említett időpontban a vádlott és V. Imre a hegyre mentek gyümölcsöt szedni. A nyomokból arra lehet következtetni, hogy a baleset valóban megtörtént, de nem két nappal a gyilkosság előtt, hanem aznap. A nyomok ugyanis egészen frissek voltak. A fát valószínűleg azért vágták ki, mert nem érték el a földről a termését, de felmászni rá lehetetlen volt. Sokat ehettek a gyümölcsből, alig maradt a lombok között. A kivágott fa ágai között a leveleket letaposták, mégpedig feltételezésem szerint azért, mert ettek róluk. Ezután valószínűleg leültek pihenni, mert az ágak mellett a fű egy helyen teljesen le van taposva. Itt tehetett a vádlott beteg ajánlatot a kiskorú V. Imrének, aki visszautasította. Ekkor a vádlott testi fölényét kihasználva megerőszakolta, ezután brutálisan meggyilkolta majd otthagya. A kiskorú teste tele volt maroknyomokkal és az anális behatolás az orvos szakértő szerint egyértelmű.